

**HUNGARIAN ROMAN CATHOLIC CHAPLAINCY OF OUR LADY
"MAGYAROK NAGYASSZONYA"**

RÓMAI KATOLIKUS FŐLELKÉSZSÉG

62. LITTLE EALING LANE - LONDON - W5 4EA

Tel.: 0044-(0)20-8566 0271/ mobil: 07904864431

hungarian.chaplaincy@btinternet.com

www.facebook.com/szentistvanhaz.london

Csicsó János főlelkész

EUCHARISZTIA ÉVE

No. 139/2021. május, június és július

SZENTMISÉK RENDJE

- ▶ **LONDON** ▶ **május 2. – HÚSVÉT 5. VASÁRNAPJA:** 11:30-kor szentmise.
- ▶ **május 16. – URUNK MENNYBEMENETELE:** 11:30-kor szentmise.
- ▶ **május 23. – PÜNKÖSD VASÁRNAPJA:** 11:30-kor szentmise.
- ▶ **május 24. – PÜNKÖSDHÉTFŐ:** 11:30-kor szentmise.
- ▶ **május 30. – SZENTHÁROMSÁG VASÁRNAPJA:** 11:30-kor szentmise.
- ▶ **június 6. – ÚRNAPJA:** 11:30-kor szentmise.
- ▶ **június 20. – ÉVKÖZI 12. VASÁRNAP:** 11:30-kor szentmise.
- ▶ **július 4. – ÉVKÖZI 14. VASÁRNAP:** 11:30-kor szentmise.
- ▶ **július 11. – ÉVKÖZI 15. VASÁRNAP:** 11:30-kor szentmise.
- ▶ **július 18. – ÉVKÖZI 16. VASÁRNAP:** 11:30-kor szentmise.

Minden vasárnap és hétköznap a szentmisék előtt és után van lehetőség elvégezni a szentgyónást.

RÓZSAFÜZÉR és SZENTMISE: minden hónap második szombatján, délután 16:30 órakor a kápolnában:
május 8, június 12. és július 10. a következő időpontok.

- ▶ **SOUTH CROYDON:** St Gertrude templom, 46 Purley Rd. - CR2 6EY
Szentmisék: június 27. és július 25. - 13-kor.
- ▶ **LUTON:** Our Lady Help of Christians templom, 52 Castle Street - LU1 3AG.
Szentmise: június 13. - 14 órakor.
- ▶ **CAMBRIDGE:** ST. LAURENCE templom, 91 Milton Rd. – CB4 1XB.
Szentmisék: május 9. - 15 órakor.
- ▶ **BRISTOL:** St. Patrick's Church - A templom címe: Redfield, Bristol, BS5 9PF
A következő szentmise időpontja szervezés alatt van. Érdeklődni lehet **Szende Tibor atyánál**
a következő telefonszámon: **01225938457.**
- ▶ **MANCHESTER:** St. Augustine Church – A templom címe: Lower Ormond Street – M15 6BW
A szentmisék egyelőre szünetelnek.

Értesítjük a kedves testvéreket, hogy a Lelkészség és az Egyesület, a járvány miatt még mindig takarékos lángon üzemel!

HÁZSZENTELÉS

Azok testvérek, akik házszentelést szeretnének kérni, kérem, jelezzék János atyánál.

Telefonon: 07904864431 vagy e-mail: hungarian.chaplaincy@btinternet.com

SZENTSÉGIMÁDÁS

2021. június 26-án, szombaton 18 órától sok szeretettel várjuk a kedves testvéreket egy 1 órás elcsendesedésre, elmélkedésre és imára: szentségimádásra és szentmisére.

52. NEMZETKÖZI EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS ÚJ IDŐPONTJA

Budapest, 2021. szeptember 5 - 12. Jelmondata: „Minden forrásom belőled fakad.”(Zsolt 87,7)

A LELKÉSZSÉG TÁMOGATÁSA

A Lelkészség támogatására szánt csekket *Hungarian R.C. Chaplaincy* névre kérjük szépen kitölteni. Az Egyesület javára pedig *Association of R.C. Hungarians in G.B.* néven. *Azon testvéreinknek, akik a Lelkészséget anyagilag is támogatták, ismételten hálásan köszönjük szépen.*

BETEG-IDŐS TESTVÉREINK OTTHONI és KÓRHÁZI LÁTOGATÁSA

Nagyon szívesen és örömmel teszek eleget minden ilyen jellegű felkérésnek: szentség kiszolgáltatás, szentgyónás, áldoztatás és betegek kenete céljából. Kérem, hogy időben jelezzék a szándékukat!

Telefon: 020-8566 0271/ mobil: 07904864431, e-mail: hungarian.chaplaincy@btinternet.com

FELNŐTT KERESZTELÉS, ELSŐÁLDOZÁS, BÉRMÁLÁS és HÁZASSÁG (JEGYESOKTATÁS)

Kérem a kedves fiatalokat, akik részesülni szeretnének ezekben a szentségekben, hogy ezáltal is a hitben fejlődjenek és növekedjenek, jelentkezzenek János atyánál a Lelkészség elérhetőségein. Minden hétköznap és legfőképpen szombaton vannak hittanórák: 11 -16 óra között.

SZÜLETÉSNAP: TÓTH ILONA, LISCSEY FERENC, OROSZ MÁRIA, HASTINGS MÁRIA és SZABÓ TAMÁS (ARKME Világi Elnöke)

Isten éltesse sokáig jó egészségben, erőben és halmozza el őket áldásával!

Köszönjük a magyar közösség nevében az eddigi áldozatos munkájukat.

FELNŐTT KERESZTELÉSEK: VIRÁG JÁCINT

Isten éltesse a Római Katolikus Egyház új tagját

HALOTTAINK: BÁRÓ GEELSEY VILMOS (1921. december 17 – 2021. február 26),

DONKÓ ZOLTÁN LÁSZLÓ (1922. július 3 – 2021. március 4)

RÁDULY LEVENTE (1978. június 30 – 2021. január 29)

Adj, Urunk, örök nyugalmat elhunyt testvéreinknek és az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békességben.

LELKI OLVASMÁNY

A lelkekért égve tüzet gyújtani – Beszélgetés az aranymisés Cserhádi Ferenc püspökkel

Cserhádi Ferencet, a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásával megbízott esztergom-budapesti segédpüspököt pontosan ötven éve, 1971. április 18-án szentelte pappá Márton Áron erdélyi püspök. A papi szolgálat tapasztalatairól, a pasztoráció múltjáról és jelenéről beszélgettünk az aranymisés lelkipásztossal.

A Partiumban, Túrterebesen élte a gyermekkorát. Melyek voltak Isten hívásának zengéi, amelyek a papság felé vonzották?

Meghatározó volt számomra a környezet, amelyben felnőttem: az akkor még háromezer lelkes katolikus egyházközség és szent életű plébánosa, sok jó káplánja, szülőfalum magyar közössége, a keresztény szülők és nagyszülők, a keresztény családi nevelés. Mindez hozzájárult hivatásom kibontakozásához. Nem tudok felidézni különleges pillanatok, amelyek a papságra indítottak. Hivatásomat a családomból, gyermek- és ifjúkorom közösségéből hozom. Szülőfalum vallási életéről csak annyit mondanék, hogy akkoriban elsőcsütörtökön rendszeresen három-négyszáz gyermek gyónt, majd elsőpénteken reggel 7 órakor áldozott, mielőtt iskolába ment. A családban természetes volt, hogy ha a nagybőjtben valami miatt nem jutottunk el keresztúti ájtatosságra a templomba, akkor édesanyám kitette a feszületet az asztalra, a sámedlire térdeltem, és az imakönyvből elimádkoztuk az ájtatosságot, s éppígy a rózsafüzért októberben. A templomban a vasárnap délutáni, májusi és júniusi litániákra a fiatalok is összegyűltek.

Összefoglalva: a vallásos lelkületet, amelyet manapság sok kispap inkább a szemináriumokban sajátít el, én már az anyatejjel, gyerekkoromban magamba szívtam. Talán már negyedikes-ötödikes elemista koromtól eldöntött tény volt számomra, hogy pap leszek. Szerény körülmények között, nagycsaládban, apám keresetéből éltünk. Később is csak a sok jótévő anyagi segítségével tudtam eljutni a gyulafehérvári szemináriumba, amikor mellém állt egy szatmári plébános, a saját plébánosom és sokan mások. Szatmáron kezdtem el a gimnáziumot, harmadévre mentem át Gyulafehérvárra, édes szüleim áldozatos munkája révén és jótévőim támogatásával. Nagyon hálás vagyok mindezért, s ötven év után azért is, hogy a Jóisten megadta azt a kegyelmet, hogy bennem már kezdettől fogva megszületett az elhatározás, hogy pap leszek, és ezzel kapcsolatosan később sem voltak komolyabb kételyeim. Köszönöm a Jóistennek azt a sok-sok kegyelemet, amellyel az elmúlt ötven esztendőben elhalmozott.

Gyulafehérvár más világ lehetett az addigi élete után...

– Elkötelezett, hitből élő, hitből tanító tanáraink voltak. Márton Áron püspök atya, akit mi mindig kegyelmes úrnak szólítottunk, egyértelműen a példaképem lett. Amikor a teológiára kerültem, előszeretettel jártunk hozzá ministrálni. Aztán hodegetikát, lelkigondozást és szociológiát tanított nekünk, büszke vagyok arra, hogy a tanítványa lehettem. Különös örömmel tölt el, hogy később ceremonárius is lehettem, ami abban az időben nagy megtiszteltetésnek számított. Ő akkor még szobafogságban élt, a diktatúra emberei annyit mégis megengedtek neki, hogy a legrövidebb úton átmelessen a palotából a székesegyházba. Ceremoniáriusi szolgálatom során sokszor felmehettem hozzá a szobájába, itt püspöki díszbe öltöztethettem, aztán átkísérhettem a székesegyházba. Egy szent embert ismertem meg benne, aki hűségével és szenvedéseivel, a maga kiegyensúlyozott nyugodtságával, népének és Egyházának töretlen szeretetével tekintélyé magasztosult, nemcsak a papság, hanem az egész erdélyi magyarság számára. Említettem teológiai tanárainkat. Jól képzett emberek voltak, akiket megpróbált az élet. Ma már nehéz elképzelni, hogy milyen körülmények között tanulhattunk akkor. A tanárainkra felnéztünk. Tudtuk, hogy megszenvedtek a hitükért, a legtöbben kitarítottak a nehéz időkben, megpróbálták továbbadni azt, amit lehetett. Elszigetelt, zárt világban éltünk, zsarnokság volt, képletesen szólva fűben, fában, ablaküvegben, „szabadban és szobában” (Illyés). Tudtuk, hogy megfigyelnek és üldöznek minket a hitünk, a magyarságunk, a papságunk miatt. Hatodév végén, a felszentelésem után mégis sírva hagytam el a teológia épületét, amely igazi alma mater, otthon volt számomra. Valóban csak a szépre és a jóra emlékezem, beleértve az ottani szemináriumi nevelést is. Az se sokat zavar, hogy télen még a hó is befújt a hálótermek rozoga és szellős ablakain keresztül. Csapvizünk nem volt, vödörökben hordtuk a vizet, lócákra tettük a mosdótálakat, így mosakodtunk. Hála Istennek, ma már ez elképzelhetetlen, megváltozott a világ, ugyanakkor sohasem éreztem, hogy az akkori nyomorúságos életnek valaha is kárát szenvedtem volna. A későbbiek során, külföldön is megtanultam élni a bőséggel, de megtanultam beérni a kevéssel is.

A pappá szentelésére emlékszik még?

– Mi az, hogy emlékszem! Máig elevenen él bennem. Nem tudom, mi történt velem, amikor ott térdeltem a gyulafehérvári székesegyház közepén, szentelő püspököm előtt, és omlottak a könnyeim. Amikor a szertartás közben a papok a fejemre tették a kezüket, egyre csak azt mondogatták, Feri, ne sírj, de nem tudtam mit tenni. Talán az örömkönnnyek keveredtek akkor a magasztos küldetés vállalásának leírhatatlan érzésével. A szülőfalumból legalább egy századnyi hívőssereg érkezett a szentelésemre. Temérdek sok pap vett részt a szertartáson, életre szóló élmény maradt számomra mindmáig.

– Milyen volt a papi élete az első kápláni szolgálati helyeken, Kaplonyban, Máramarosszigeten?

– Mindkettő nagyon jó egyházközség volt. Kaplony Árpád-kori település, később svábok is érkeztek a magyarok közé. Szentelésem után csak nehezen és elég sokára kaptam meg az állami működési engedélyt Bukarestből. Ebbe belejátszhatott, hogy az Erdélyi Magyar Egyházirodalmi Iskolának előbb szerkesztője, aztán elnöke voltam a teológián. Annak idején meghurcoltak minket, kispapokat azért, mert bemutattuk Passuth László könyveit, köztük a Négy szél Erdélyben címűt, egy olyan időben, amikor Erdély nevének a kiejtése is bűnnek számított. A Securitate emberei akkor megígérték nekem, hogy nem leszek felszentelt pap. Amikor ezt elmondtam Márton Áron kegyelmes úrnak, ő rám nézett, és nyugodtan csak annyit mondott: „Fiam, ez nem tőlük függ.” Az incidens után levelet írt Bukarestbe, hogy ne zavarják többé a tanítás rendjét, és ezután az izgató zaklatások megszűntek. Kaplonyban mintegy három-négyszáz gyerek és fiatal minden vasárnap zsúfolásig megtöltötte az Ybl tervei alapján készült kéttornyú templomot. Az egymást követő hittanórákon mintegy hetven-nyolcvan gyerek szorongott a lócákon. Ekkor már Sillye dalait is tanítottam, nyáron, amikor nyitva volt a templom, szinte zengett a falu a gyerekek harsány énekétől. Nagyböjtben, hétféteken lelkigyakorlatokat tartottunk külön-külön férfiakkal, lányokkal, asszonyokkal, fiúkkal, gyerekekkel. Ilyenkor szinte mindenki gyónt és áldozott.

Hasonlóképpen történt Máramarosszigeten is?

– Itt híres volt a magyarság összetartása. Nyolc-tízezer magyar katolikus élt a Tisza menti városban az én időmben. Nagy magyar összetartás jellemezte őket: az emberek mégis toleránsak voltak egymással ebben a sok nemzetiségű és sok vallású városban. Akkoriban sok román görögkatolikus is járt hozzánk a templomba. Ők nem álltak át ortodoxnak. Hat éven át 6 óra 15 perckor miséztem reggelenként, de előtte már beültem a gyóntatószékbe. Ha öt gyónóm akadt, akkor közülük három biztosan román nyelven végezte a gyónását, ők voltak azok a görögkatolikusok, akik titokban megtartották a hitüket. Titokban még kereszteltünk is a görögkatolikus román családokban. Ezt persze nem anyakönyvezhettük, mert ha kitudódott, akkor az súlyos börtönbüntetéssel járt. De mit ad a Jóisten, Münchenbe kerülésem után jelentkezett nálam valaki, akit annak idején, még gyerekkorában titokban kereszteltem meg Máramarosszigeten a görögkatolikus román családja kérésére. Münchenben aztán személyesen tudtam igazolni, hogy a keresztség szentségében részesítettem, és ennek még a tanúit is meg tudtam nevezni. Egészen a Tisza partján áll a szigetkamrai szép kis templom, ahol plébánosom megbízásából szinte teljesen önállóan szolgáltam. Ezt annak idején sikerült teljesen felújítanunk és kiszabadítanunk a törmelékei közül. Egy erdei vasút sín párja közvetlenül a templom fala mellett haladt, talán még egy méter távolságra sem attól. Amikor megtudtam, hogy ezt az erdei vasúti forgalmat rövidesen megszüntetik, önkéntes emberekkel, fiatalokkal azonnal nekiláttunk, felszedtük a síneket, kerítést készítettünk belőlük, beépítettük a betonba. Mái is szilárdan áll. Máramarosszigeten sok jó emberrel találkoztam, akikkel lehetett dolgozni. Ordináriusom meglehetősen félt a hatóságoktól, és nemegyszer figyelmeztetett: „Fiú, csak a gyóntatószékben és a temetőben szolgálj.” Tudta, hogy a hatóságok szemében veszélyes dolog a fiatalokkal foglalkozni, és ez súlyos következményekkel járhat. Kérésének én akkor nem tudtam teljesen megfelelni, és buzgó plébánosommal együtt továbbra is több száz fiattal foglalkoztunk.

1979-ben kinyílt Ön előtt a világ. Pontosabban már égett a lába alatt a talaj...

Az előbbiekből talán kiderült, hogy nehezen tudtam elviselni a zsarnokság korlátait, és azt, hogy fiatal papként csak a gyóntatószékben és a temetőben tevékenykedjek. Valóban szolgálni akartam, pap akartam lenni, lelkipásztor, és nemcsak a templom, a sekrestye falain belül. Nehéz döntés előtt álltam. Végül a Majna menti Frankfurtban kötöttem ki. Azonnal beiratkoztam a helyi jezsuita főiskolára, tanulni akartam, hogy aztán minél jobban megfelelhessenek szent hivatásomnak. Posztgraduális tanulmányaimat végül is Innsbruckban fejeztem be a Jóisten segítségével. Németországban hivatalosan mint késői hazatérőt fogadtak, hiszen német származású vagyok, és a passzív német nyelvtudásom is megvolt, így még nyelvvizsgát sem kellett tennem. Egyetemi tanulmányaim során a félévi vakációk idejére Münchenben vállaltam átmeneti papi helyettesítéseket. Egy jó esperes-plébános mellé kerültem, aki hamarosan marasztalni kezdett. Tanulmányaim befejezése után aztán véglegesen is Münchenbe kerültem, egy nagyon jó német plébániára, ahol sok volt a fiatal és számos egyesület működött, de oldallagosan már ekkor is megbízást kaptam a helyi főegyházmegye főpásztorától a müncheni Magyar Katolikus Misszióra.

Később főszerkesztője lett az Életünk folyóiratnak...

– Miklósházy Attila SJ, a külföldi magyarokért felelős püspök, aki emellett a kanadai Torontóban még egyetemi tanár is volt, 1996-ban valóban megbízott a személyes képviselővel Európában. Így lettem a külföldi magyarok püspökének úgynevezett európai delegátusa, majd röviddel ezután az Életünk főszerkesztője. Elmondhatom, hogy a lelkipásztori munkát a hobbimnak tekintetem, mindig élveztem, és a mai napig is élvezettel végzem. Amit tudok és meg bírok tenni, azt valóban lelkesen teszem. Miklósházy Attila SJ püspök nyugdíjba menetele után Erdő Péter bíboros úr Esztergomban püspökké szentelt, és a vatikáni rendelkezéseknek megfelelően a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia is megbízott a külföldi magyarok lelkipásztori szolgálatának ellátásával. Azóta járom a világot és folytatom a szolgálatot, amit még annak idején Mindszenty József bíboros, hercegprímás kezdett el, amikor – éppen 50 évvel ezelőtt, 1971-ben emigrációba kényszerült. Azóta már megszűnt az emigráció, és sokat változott a külföldi magyarok összetétele. Az igények is megváltoztak külföldön, de a jó magyar hívek továbbra is várják a jó magyar papot. A külföldi helyi püspökök komoly helyi nyelvismeretet, alkalmazkodási készséget és az integráció folyamatának felgyorsítását várják a hozzájuk érkező magyar papoktól. Nem könnyű feladatuk mindenesetre nyitottságot és befogadó, integráló készséget kíván tőlük.

„Isten irgalmából ugyanaz vagyok, mint aki voltam.”

Szerző: Körössy László

Magyar Kurír